

COMUNICAT

În zilele de 23—25 martie a.c. a avut loc ședința plenară lărgită a C.C. al P.M.R. cu următoarea ordine de zi:

1. Raportul delegației P.M.R. cu privire la lucrările Congresului al XX-lea al P.C.U.S. (raportor tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej).

2. Raportul cu privire la Bugetul R.P.R. pe anul 1956 (raportor tov. Manea Mănescu).

Plenara a adoptat hotărârile corespunzătoare.

Lucrările celei de-a 8-a sesiuni a Marii Adunări Naționale a R. P. R.

La 27 martie s-au deschis lucrările celei de-a 8-a sesiuni a Marii Adunări Naționale a R.P.R.

La deschiderea sesiunii au luat parte numeroși invitați: fruntași din întreprinderile Capitalei, reprezentanți ai vieții științifice și culturale, reprezentanți ai organizațiilor de partid și obștești, ziaristi români și străini. În tribune se aflau membri ai corpului diplomatic.

În loja din stînga incintei au luat loc tovarășii dr. P. Groza, acad. M. Sadoveanu, M. Mușic, A. Bunaciu și ceilalți membri ai Prezidiului Marii Adunări Naționale.

În loja din dreapta au luat loc tovarășii Gh. Apostol, general de armată E. Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, I. Chișinevschi, Chivu Stoica, Miron Constantinescu, general colonel Al. Drăghici, Gh. Gheorghiu-Dej, Al. Moghioroș, general colonel L. Sălăjan, I. Cozma, J. Fazekas, Al. Jirădeanu, S. Bughici, Președintele Marii Adunări Naționale, tov. C. Pirulescu a declarat deschisă cea de-a 8-a sesiune a Marii Adunări Naționale.

Marea Adunare Națională a adoptat următoarea ordine de zi:

— Proiectul de lege pentru aprobarea Bugetului de Stat al Republicii Populare Române pe anul 1956;

— Proiectul de lege pentru modificarea Codului de procedură penală;

— Proiectul de lege pentru modificarea legii nr. 5 din 1952 pentru organizarea judecătorească;

— Proiectul de lege pentru modificarea și completarea Codului familiei, pentru modificarea decretului nr. 31 din 1954 și a decretului nr. 32 din 1954, precum și cu privire la unele dispoziții tranzitorii în materie de înfiere;

— Proiectul de lege pentru modificarea unor articole din Constituția R.P.R.;

— Proiectul de lege pentru ratificarea decretelor emise de Prezidiul Marii Adunări Naționale în intervalul dintre sesiuni.

La propunerea deputatului E. Mazilu, Marea Adunare Națională a hotărât în unanimitate eliberarea deputatului I. Popescu-Puțuri din funcția de membru și președinte al comisiei bugetare a Marii Adunări Naționale în legătură cu primirea unei alte însărcinări și a ales în această funcție pe deputatul Gh. Stoica.

De asemenea, Marea Adunare Națională a hotărât în unanimitate eliberarea deputatului Stelian Nițulescu din funcția de membru și președinte al comisiei de propuneri legislative a Marii Adunări Naționale, în legătură cu primirea unei alte însărcinări și alegerea în această funcție a deputatului Ion Vințe, precum și alegerea deputatului Evghenie Nicolae în funcția de membru al comisiei de propuneri legislative.

Ședința de dimineață a fost apoi ridicată.

La amiază a avut loc ședința comisiei bugetare și a comisiei de propuneri legislative.

În ședința de după-amiază, tov. Manea Mănescu, ministrul Finanțelor, a prezentat raportul asupra proiectului de lege pentru aprobarea Bugetului de Stat al R.P.R. pe anul 1956.

În continuare deputatul Gh. Stoica, președintele comisiei bugetare a Marii Adunări Naționale, a prezentat raportul comisiei asupra proiectului de lege pentru aprobarea Bugetului de Stat al R.P.R. pe anul 1956.

Lucrările sesiunii continuă.

ALBINA

Revista săptămînală a asexămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 431

8 pagini 15 bani

Miercuri 28 martie 1956

Plutind parcă pe valuri nevăzute, în ritmul legănat al dansului, fetele din echipa germană de dansuri din comuna Vulcanu, regiunea Stalin, au părăsit pentru o clipă flăcăii, avîntîndu-se în jocul miresei.

„I-auzi, i-auzi, i-auzi, ia!” Cu această strigătură plină de viață și tinerețe, rostită într-un anumit moment al învîrtitei, călușarii din comuna Budila, regiunea Stalin, culeg ropotele furtunoase ale aplauzelor.

(Fotografiile de sus sînt două aspecte de la întrecerea pe comune în cadrul celui de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori).

Insemnări

OPINCILE

Ne aflam în trenul ce ne ducea spre Deva, pentru a lua parte la o constituire a celor mai buni instructori de echipe artistice. Profesorul Bogdan, dirijorul corului din Polana, cor care la trecutul Concurs a luat premiul I pe țară, avea lucruri bune de raportat la această constituire. La el, la Polana, corul se pregătește de zor; mai sus, la Jina, fluterarii repetă cîntece noi, mai frumoase, iar la Daia, foștil argați de ieri, astăzi harnici colectivisti, au alcătuit și ei echipe artistice. Au să ducă — cine știe? poate chiar pînă la București — cîntecele noi ale vieții de belșug de astăzi, dar și dintre acelea mai vechi, care grăiesc despre trul de mizerie pe care îl ducem ei pe vremuri. Cîntec ca acesta pe care unii bătrîni și-l mai amintesc:

„...Greu îmi duc zilele mele,
In opinci și în obiele...”

★

La constituirea aceea am ascultat rapoartele felișilor instructori din regiunea Hunedoara și am aflat cu acest prilej lucruri interesante.

A luat cuvîntul și șeful secției culturale din raionul Alba. Raionul Alba, — după cum spunea șeful secției — „este tare în jocuri”.

— Toate ar fi bune! — a spus vorbitorul. Dar ne izbim de o mare greutate. Membrii echipelor de dansuri au neapărată nevoie de opinci. Iar în raionul nostru nu se mai găsesc opinci! La cooperative se vind doar bocanci și pantofi. Cerem sprijinul regiunii, să ni se procure opinci!

Aparent ușoară de rezolvat, problema era totuși grea. Tocmai pentru aceea mi s-a părut a fi semnificativă. Într-un raion întreg nu se mai găsesc opinci. Țăranii, care din tată-n în fiu trăiau așa cum spune cîntecul:

„... în opinci și în obiele...”
nu mai cu azi opinci. Le-au schimbat pe bocanci și pantofi.

TRAIAN LALESCU

Trageți BRAZDE ADÎNCI

de Kányádi Sandor

Pe costișa adumbrită nea-n pe zăbovește, prin văzduh un nor colindă, biet vapor ce rătăcește.

Dar pe mal răchita verde își slobode miștoare.

Și țesu cu-ăbastru cerul

o măiastră țesătoare.

Iarna încă se mai zbate ca un șarpe-n fapt de seară, dar pe-ogorol plin de soare, harnici, tractoriștii ară.

Cît se-ntinde-n larg tarlaua, fieru-n țarină se-afundă.

Trageți brazde-adiaci, tovarășii,

larba rea să nu se-ascundă!

În românește de L. CRIȘAN

ÎNȚILNIREA ECHIPELOR ARTISTICE DIN SATELE REGIUNII STALIN

Duminică, 25 martie. Pe străduțele orașelului Codlea, regiunea Stalin, grupuri, grupuri de români, germani și maghiari se îndreaptă către sala cea mare a căminului cultural. Toți sînt îmbrăcați în straie de sărbătoare.

Cel de al patrulea Concurs al echipelor artistice de amatori a început să se desfășoare. Cine va câștiga? Pe fețele fiecăruia citești parcă același răspuns: „Păi, câștigă cine e mai tare! Dar nici nu ne gândim ca tocmai noi, să nu câștigăm!”... E și firesc ca fiecare să gîndească astfel.

Prinși în virtutea briului bătrînesc, colectivisti din Ghimbav își spun cuvîntul. E drept că briul e bătrînesc. Dar nu-i drept să spui că cei care-l joacă sînt bătrîni. Să te-audă lelea Maria Guguianu c-o faci babă

la 50 de ani, că țî-al și aprins paie în cap! Sau Obancea Ion, secretarul organizației de partid din colectivă!

Dacă ai zbura o clipă cu gîndul dincolo de Codlea, în comuna Prejmer, un alt centru de concurs, l-ai găsi aici pe Comșa Vasile cel mai „bătrîn” membru al echipei din Teliu. În mîinile lui dibace țitera revărsă o cascadă de sunete cristaline. Și cînd te gîndești că țiteristul acesta n-are nici mai mult nici mai puțin decît 10 ani!

Dar să ne întoarcem la Codlea... S-a sfîrșit de mult jocul colectivistiilor din Ghimbav. Pe

scenă se află fanfara din comuna Vulcanu. Ochii țăranului muncitor Stoica Ion și al fiilor săi Nicolae și Viorel, se îndreaptă cu atenție către bagheta colectivistului Toma Stănilă, dirijorul lor, care dă semnalul începerii unui marș tineresc. Sunetele par niște valuri ce se rostogolesc în albia unui cîntec minunat. Ropotul de aplauze care urmează este curmat curînd de o străbă romînească. După aceea, începe melodia legănată a unui dans german iarși aplauze, care răsplătesc cum se cuvinte atît pe artiștii amatori cît și pe neobosita directoroarea a căminului cultural

din Vulcanu, tovarășa Socaciu Hariclia. Ca directoroarea de cămin și deputată în sfatul popular, ea a reușit să facă din cămin un adevărat lăcaș de cultură. Aici, în fiecare seară, săliile sînt atît de pline încît au devenit neîncăpătoare. De aceea, de curînd a început să se construiască încă o sală cu o capacitate de aproape 1.000 de locuri. În conferințe, recenzii, filme, diferite jocuri dist active, la repetiții de cor, dans, brigadă artistică, teatru, sînt antrenaji toți intelectuali comunei, după inițiativa celor din Peretu. Munca aceasta de trezire la o bogată activitate culturală și

artistică n-a fost de loc ușoară. Dar izbînda n-a întîrziat să se arate, căci după cum se vede, formațiunile artistice din Vulcanu au pus în grea cumpănă pe membrii comisiei de apreciere. Același lucru s-a întîmplat cu echipele din Codlea, Sîmpetru și altele.

Atunci, care o să fie totuși, cei mai buni? La această întrebare, tovarășul Diaconescu Ștefan, șeful secțiunii culturale raionale, mi-a răspuns ridicînd ușor din umeri: „Vedeți, e foarte greu de spus dintr-o dată. Toți s-au pregătit temernic muncînd mult mai stăruitor de cît la celelalte concursuri. Totuși, în faza raională au să între negreșit cei mai buni dintre cei buni.

PETRE POPA

SE EXTINDE INIȚIATIVA intelectualilor din Petru

In raionul
Sebeș

Exemplul bun dă întotdeauna roade. Inițiativa intelectualilor din Petru de a sprijini prin toate mijloacele munca culturală se răspindește în tot mai multe comune. Ingineri agronomi, medici, profesori, învățători, tot mai mulți intelectuali se strâng în jurul căminelor culturale, folosind forme noi și variate de muncă, întărind pe zi ce trece activitatea culturală la sate. Iată mai jos câteva aspecte din activitatea pe care o desfășoară intelectualii din raionul Sebeș:

● **Inginerul agronom Ioan Lemeny** este lector la cercul agrotehnic din comuna Drașov. El nu se mulțumește însă doar cu ținerea lecțiilor la cerc, ci aproape în fiecare duminică vorbește la cămin în fața tuturor locuitorilor din comună, despre avantajele muncii în comună a pământului, cu mijloace mecanizate. De asemenea, îi vizitează pe oameni acasă, discutând cu ei diferite probleme de agronomie și ajutându-i cu sfatul la pregătirile ce le fac în vederea însămînțării de primăvară. Deunăzi a fost în casa lui Constantin Istate, care i-a arătat cum i-a reușit proba de încolțire a semințelor. (Fotografia nr. 1).

● **In fiecare joi au loc seri culturale** la căminul cultural sau la biblioteca sătească din comuna Miercurea. La organizarea lor contribuie toți intelectuali din comună — și inginerul agronom, și medicul, și veterinarul, și profesorii și învățătorii de la școala în limba română și de la cea în limba germană. Aici se țin conferințe în limba română și germană, se fac recenzii de

cărți se organizează seri de ghicitori literare și de ghicitori muzicale. Iată-l bunăoară pe tovarășul Petru Teslaru, profesor de fizică și chimie, prezentind o carte de popularizare a științei. (Fotografia nr. 2).

● **Frumoasă activitate se desfășoară și la cercul de literatură din Petrești.** Membrii cercului fac parte și din colectiul de creație al brigăzii artistice de agitație. Profesorul Vasile Zdrenghea, responsabilul cercului, găsește mereu forme noi de activitate. Pentru tineri și virstnici se organizează recenzii, procese literare, discuții despre folclorul local etc, iar pentru copii, seri de basme.

● **Cercul agrotehnic de la căminul cultural din comuna Miercurea are 28 de membri, țărani muncitori.** I-au atras spre cerc îndeosebi lecțiile profesorului E. Țugui, responsabilul cercului. Acesta le vorbește pe înțeles, folosind material intuitiv și le lămurește astfel problemele ce-i frământă. Acum cursanții se pregătesc pentru lecțiile practice pe lotul experimental al cercului. Unii dintre ei vor avea prilejul să

Ing. Ioan Lemeny îl vizitează pe țăranul muncitor Constantin Istate

pună în curind în aplicare cele învățate, pe un teren mult mai mare decât lotul experimental, pe tarlăua gospodăriei colective. Sînt cei care s-au înscris în ultima vreme în colectivă. Bineînțeles și cursanții și profesorul sînt mulțumiți: elevii pentru că au învățat lucruri noi, folositoare în munca lor, iar profesorul pentru că începe să vadă roadele activității sale.

Noi realizări ale științei sovietice

Avionul In ziua de 24 martie a sosit la Londra avionul sovietic cu reacție „TU-104”. Pentru prima oară distanța Moscova-Londra a fost parcursă în trei ore și jumătate de zbor fără oprire. Excelentul avion de pasageri sovietic este mai perfecționat decât avioanele de transport ce s-au construit în ultimii 3 ani în Anglia sau America. El are o capacitate de 50 de locuri, zboară la o înălțime de peste 9 kilometri și atinge viteza de peste 700 km. pe oră. Avionul acesta cu reacție, pentru călători, a atras atenția unanimă. Chiar în ziua sosirii lui la Londra ziarele engleze au publicat fotografii și articole care scoteau în evidență calitățile acestei realizări deosebite a aviației sovietice. Ziarul „Daily Mail” de pildă, scrie: „Rusia a uimit lumea occidentală prezentînd avionul „TU-104”. Același ziar arată în continuare că asemenea avioane nu vor apare în Anglia „înainte de 1959, iar la americani probabil înainte de 1960 sau chiar mai tîrziu”.

Phillip Joubert de la Ferte, primul mareșal al aviației engleze, trăgînd parca o concluzie a tuturor comentariilor din presa engleză, a declarat: „Acest avion dovedește că rușii ne-au întrecut cu mult”.

Spărgătorul de gheață atomic

In condițiile grele ale drumului maritim de nord, presărat cu adevărați munți de gheață, nu se poate naviga decît o parte a anului. Peste puțină vreme însă, printre ghețurile Arctice, convoaiele de vapoare vor fi conduse de un spărgător de gheață atomic. Acest vas uriaș nu are nici coșuri de fum, nici cazane și nici motoare. Săliile cazanelor și motoarelor sînt înlocuite cu sala motorului atomic. Iar în locul fochiștilor, în această sală vor fi oameni în halate albe, strălucitoare, care vor comanda vasul apăsînd numai pe butoane. Combustibilul — câteva grame de uraniu — dă posibilitate spărgătorului de gheață atomic să plutească fără întrerupere timp de trei ani. Pe lângă spărgătoarele de gheață atomice, în apele înghețate mărginașe Uniunii Sovietice vor circula în curînd submarinele cu motor atomic care vor putea să transporte mașini grele ca locomotive, excavatoare, etc.

La căminul cultural din Miercurea, profesorul de fizică și chimie prezintă o carte de știință.

ÎNȚILNIRE cu un cititor pasionat

In odaia caldă, primitoare, cu parfum moldovenesc, cu chilimuri alee, cu flori de rug sălbatic, cu o sobă pe al cărei prichici lat pot să se hîrjonească o turmă de mițe, mi-a atras luarea aminte o masă țărănească simplă, ieșită poate chiar de sub barda stăpînului casei. Pe masa aceasta, două lucruri: o cuțitoaie și o carte: un roman. Două lucruri care-ți vorbesc despre un întreg sir de stări de fapte, despre îndeletnicirile miinilor ca și de ale minții omului nostru, pe numele lui Toader Amarandei, țăran muncitor în vîrstă de 55 de ani, din comuna Ruginoasa — raionul Pașcani. Cuțitoaia m-a încredințat despre meșteșugul lui la rotărie, ori la alte „dichisuri” care țin de breasla dulgheriei. Iar cartea mi-a dezvăluit pasiunea unui cititor neostoi.

M-am uitat la unealtă: avea prăselele din lemn pîrlit în vîlvoarea focului, dar mult tocite de atîta folosință. M-am uitat și la carte: părea că atunci a fost scoasă din raft, nouă aproape, fără nici o pată, cu copertele îmbrăcate în două rînduri de hîrtie de ziar, de parc-ar fi intrat pe mîna unui școlar sîrgincios. Ridicînd-o din curiozitate, s-a deschis singură spre sfîrșit, semn că stăpînul ei citise și răsцитise de

multe ori filele acelea unde Mitrea Coor (că de el e vorba) pune plugul în brazdă pentru el, pentru Nastasia lui, pentru pruncul care scîncea în scutece.

Cititorul acesta e un țăran muncitor ajuns în amiază vieții. Prin părțile locului trece ca meșter mare în povestit și mare iubitor de carte. A ieșit pentru

o clipă și s-a întors din camera de-alături cu un braț încărcat de cărți, așezate una peste alta. Sînt din cele care i-au plăcut mai mult. Ridica una cite una și mi-o întindea mîngîind-o ușor cu podul palmei. Ochii lui, albaștri, adînci și visători, zîmbeau sub fruntea brăzdată de cute învîrtoșate.

— Aiasta, (Zodia Cancerului), îi a mea. Am cumpărat-o acu' trei săptămîni din țîrg de la Pașcani.

CARTI NOI

LITERATURĂ POLITICĂ

N. A. Bulganin — Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe 1956—1960. Raport prezentat la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. — 21 februarie 1956. 104 pagini — 1,50 lei. — Editura de stat pentru literatură politică.

M. A. Suslov — Cuvîntarea rostită la Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — 16 februarie 1956. 32 pagini — 0,45 lei. — Editura de stat pentru literatură politică.

Gh. Gheorghiu-Dej — Un aport mare la cauza întăririi lagărului socialist. 16 pagini — 0,15 lei. — Editura de stat pentru literatură politică.

LITERATURĂ PENTRU SATE

Ing. D. Dincă — Semănatul culturilor în cuiburi așezate în pătrat. (Colecția „Biblioteca agricolă” Nr. 3). 40 pagini — 0,45 lei. — Editura agro-silvică de stat.

Dr. Lungu Virgiliu — Combaterea paraziților de pe corpul animalelor domestice. (Colecția „Biblioteca agricolă” Nr. 1). 72 pagini — 0,75 lei. — Editura agro-silvică de stat.

Al. V. Alexandri — Cum obținem semințe sănătoase de legume (Colecția „Biblioteca agricolă” nr. 7). 56 pagini — 0,55 lei. — Editura agro-silvică de stat.

Ing. M. Dumitrescu — Ingrășarea culturilor de legume (Colecția „Biblioteca agricolă” Nr. 6). 80 pagini — 0,90 lei. — Editura agro-silvică de stat.

Prof. N. Zamfirescu — Cum putem obține recolte bogate de porumb (Colecția „Biblioteca Agricolă” Nr. 1). 64 pagini — 0,75 lei. — Editura agro-silvică de stat.

RECOMANDĂRI

Pentru ședințele cercurilor de citit de la sate, recomandăm în săptămîna această următoarele materiale:

As-Ma, fata ecoului. — București, Editura Tineretului, 1955, 53 pag.

Al. C. Constantinescu — „Iubire”, — București, Editura Tineretului 1955. 45 pag. (Ogoare noi).

Mihail Sadoveanu — Istorisirii vechi și nouă. — București, Editura Tineretului, 558 pag.

P. Balaci — Să combatem leacurile băbești aplicate la animale. — București, Editura agro-silvică de stat, 1955, 48 pag. (Biblioteca Agricolă, 13).

V. Creța — Cum putem crește animale mai productive — București, Editura agro-silvică de stat, 1955, 81 pag. (Biblioteca Agricolă, 5).

D. Dincă — Arătura adîncă și folioasele ei — București, Editura agro-silvică de stat, 1954, 29 pag. (Biblioteca Agricolă, 3).

Si o cîntărea în palmele late cu fierbințeala unui iubitor de cărți pasionat de paginile din care răzbate un iz de vechime. Am spicuit doar câteva titluri ale cărților ce mi le-a arătat: „Pe Donul liniștit”, „Război și Pace”, „Opere” de Balzac, „Frații Jderi”, „Împărăția soarelui”, „Tradafir de la Moldova”.

— Aiastea le-am rădîcat de la biblioteca sătească...

Și vorbea despre ele în graiul lui de-acasă, în moldovenească potolită ca apele Siretului și dulce ca fagurele, cu o pricepere de cărturar.

Din surranul de siac a scos apoi o broșurică în care scria despre cultura porumbului.

— In e sară avem cerc de cetit. Sintem la partea a doua: rărițatul.

Și a oftat adînc. Îscoditor am vrut să-i aflu năduful inimii. Acum doi ani porumbul nu rodise așa cum se aștepta, și tare slabă i-a fost recolta.

— De acu' nu mai am îndoială — continuă el. Samăn în pătrat și eu...

L-a chemat tocmai atunci un om ca să meargă cu carul pînă undeva. M-a condus pînă în tindă. Și multă vreme după ce ne-am despărțit, m-a urmărit imaginea din mijlocul odăii, masa pe care sta o cuțitoaie și o carte, și imaginea acestui țăran, a unui țăran luminat de strălucirea anilor noștri.

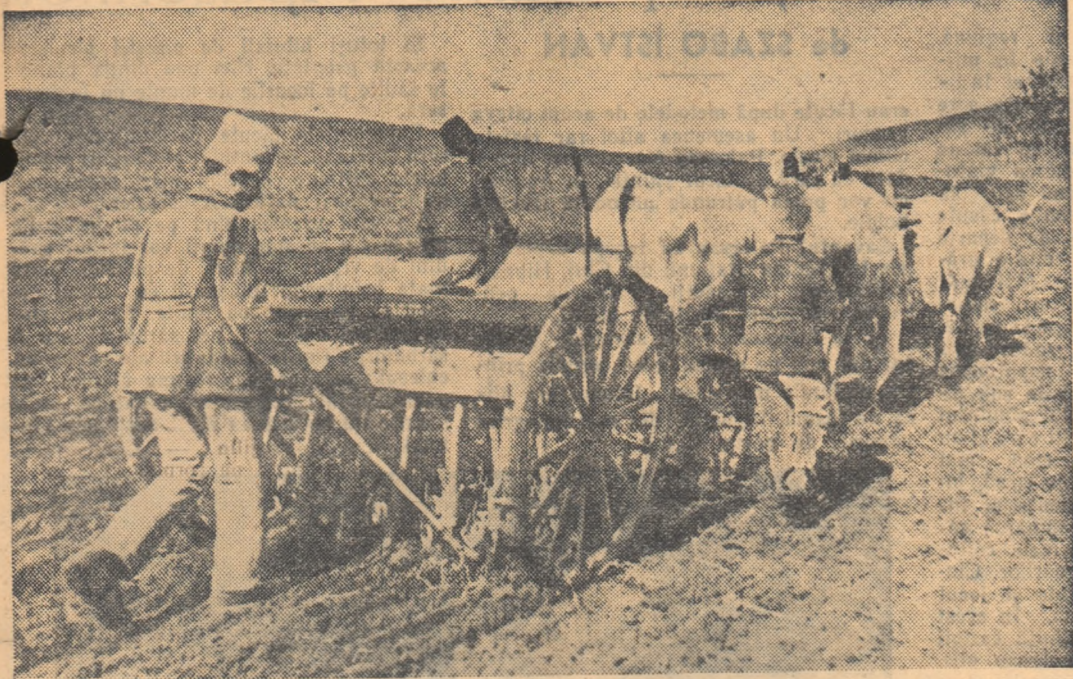
HORIA ZILIERU

Pentru ca pământul

SĂ DEA ROADE MAI BOGATE

Soarele de primăvară a svintat ogoarele. Gospodari vrednici, colectivisti din satul Bolduț, raionul Turda, regiunea Cluj, au pornit la însămînțarea grului de primăvară.

Așa vom munci noi

Cu câteva săptămîni în urmă comuna noastră a fost vizitată de cîțiva tovarăși de la sfaturile populare regionale și raionale. Din vorbă-n vorbă noi am pomenit și de unele greutăți care ne împiedică să obținem recolte bogate. Am arătat bunăoară că noi avem peste 400 de hectare de pământ răsîndit prin alte comune, iar o bună parte din el la distanțe de 15—16 km. departe de comună, și că pe raza comunei noastre se găsește mult pământ al „străinașilor”, adică al țărănilor muncitori din comunele învecinate.

Făcînd schimb de pământ — am arătat noi — putem munci mai ușor și mai cu seamă putem trece la tarlalizare.

Tovarășul inginer Chira Vasile de la Direcția agricolă regională Ploești și Damian

Constantin, tehnician cadastral la secția agricolă a raionului Buzău, ne-au ajutat timp de câteva săptămîni, să efectuăm lucrările de arondare. În acest timp ei au ținut și cîteva conferințe la cîmîmul cultural, în care au lămurit o serie de probleme legate de arondarea și tarlalizarea pământului.

Cît de bucurosi s-au simțit țărăni muncitori Scarlat Gheorghe, Plînghioiu Nicolae, Brațu T. Gheorghe și mulți alții care începînd din această primăvară vor avea pământul grupat la un loc în apropierea satului! În curînd vom termina alcătuirea celor patru tarlale mari pe care vom cultiva porumb (60 ha), sfeclă de zahăr (80 ha), cîne-pă (70 ha), tutun (70 ha). La porumb și tutun vom face atît arătura cît și însămînțările cu tractoarele și mașinile

S.M.T.-ului Poșta Cîmău. Pîlvițu, prășitul și celelalte munci agricole le vom face în grupe de într-ajutorare alcătuite în bună parte pe bază de rubedenie.

Asa vom munci în acest an și sîntem conștienți că vom scoate o recoltă sporită la hectar.

STROE T. CONSTANTIN, BĂNICA O. GHEORGHE, DURLEA ST. GHEORGHE țărani muncitori din comuna Scurtești, raionul Buzău.

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

Deși în multe sate din regiunea Timișoara au început însămînțările, sînt încă stațiuni de tractoare care nu ies la cîmp pe motiv că... nu au benzină.

Au tractoare, au mașină
Însă brazde nu răstoarnă.
Sub motiv că n-au benzină
Ard deci... gazul de pomană.

În unele sate din regiunea Baia Mare — dat fiind că timpul pentru executarea muncilor agricole de primăvară este foarte scurt — s-a pornit inițiativa să se are și noaptea.

Ziua bună o mășori
Cum se vede, după fapte.
Și din zori și pină-n noapte
Și din noapte pină-n zori!

Conducerea S.M.T. Olari, raionul Balș, regiunea Craiova, a lăsat în comuna Brăneț o mașină agricolă în părăsire, într-un șanț cu apă.

La Brăneț... (Mai poți să ari?)
Stă mașina-n șanț băgată.
Tractoriștii din Olari
Calcă-n... s'răchini, citeodată.
T. DUMITRU

S-au săturat oamenii de „bunătatea” chiaburului

În anul 1955 producția de brînză pe cap de oaie a fost:

La stîna întovărășirii zootehnice

10 kg. brînză

La stîna chiaburului Petre Stancă

4,5 kg. brînză

Popa Constantin, membru al întovărășirii zootehnice a primit pentru 15 oi 150 kg. de brînză, în timp ce Nicolae Băncu, care și dat oile la stîna chiaburului, a primit tot pentru 15 oi, numai 67,5 kg., de brînză adică cu 82,5 kg. mai puțin față de cît au luat consențenți săl, membri ai întovărășirii zootehnice. Aceasta inseamnă că țărăni muncitori din satul Vale, raionul Sibiu, care și-au dat oile la stîna chiaburului Petru Stancă, au primit cu 5,5 kg. de brînză mai puțin de fiecare oaie.

Oare și în acest an îi vor înlesni chiaburului să-l fure, să-și umple chimirul cu banii obținuți din vânzarea brinzii luate prin înșelăciune și furt? Nu! Cererile de înscriere în întovărășire date în ultimele săptămîni, de cele peste 10 familii de țărani muncitori, înființarea unei întovărășiri zootehnice în satul Săllște, în care au intrat și de familii de țărani muncitori, sînt fapte care dovedesc că mulți oameni din Vale și din satele vecine au ales drumul ce-i ferește de exploatarea bacilor chiaburi.

Putere

Ion a pus în lada de acolișre
O sută de semințe numărate;
Din lutul reavăn cite își vor scoate
Ca niște ace, proaspetele fire?

Ar vrea să fie liniștit, dar
poate?
I-e inima și mințea o zviclure;
Se pomeneste-ălături fără știre
Și lingă lada, singur, tot
socoate...

De șase zile nu-l slăbesc
florile

Cum va leși această
încercare?
Flința lui e numai așteptare.

A șaptea zi, cînd se crăpără
zorii,

Semințele-și iviră colțișorii.
O sută-n cap: putere
sîrmitătoare!

PETRE GHELMIZ

CUVÎNTUL PARTIDULUI

căldura faptelor noastre

Un concurs pentru belșug

În vederea îndeplinirii sarcinii de a realiza cel puțin 1.500.000 tone de porumb anual în regiunea București, Comitetul regional P.M.R.-București și sfatul popular regional au inițiat în acest an un concurs pentru cele mai bogate recolte de porumb. Vor concura pe regiune

gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole, iar pe raion țărăni muncitori cu gospodărie individuală.

Pentru stimularea participanților, concursul prevede importante premii în bani și unelte agricole.

Chemarea la întrecere a colectivistiilor

De curînd a fost lansată o chemare la întrecere socialistă de către gospodăria agricolă colectivă „Victoria” din comuna Lenaheim către toate gospodăriile agricole colective din regiunea Timișoara.

Obiectivele acestei întreceri sînt: sporirea producției agricole la hectar pe anul 1956, dezvoltarea și întărirea continuă a gospodăriilor colective.

Pentru realizarea acestor obiective, colectivistiil din Lenaheim își propun să obțină 4.100 kg de porumb boabe, în medie la hectar, grîu 2.500

kg. la hectar, orz 2.800 kg la hectar, floarea soarelui 2.100 kg la hectar, iar la sfecla de zahăr 35.000 kg. la hectar. Pentru dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat, colectivistiil și-au propus să valorifice în acest an prin comerțul de stat 35.000 kg. de carne și 50.000 litri de lapte.

În scopul obținerii tuturor acestor rezultate, colectivistiil de la „Victoria” și-au propus, între altele, să însămînțeze 60 la sută din suprafața planificată pentru porumb cu sămînță hibridă, în cuiburi așezate în pătrat și să întrețină această suprafață cu mașini de la S.M.T.

În prag de primăvară

Ciocanul minuit de fierarul Marin Firea, candidatul de partid, lovește zdrăvăn fierul înroșit. Iancu Rădulescu intră tiptil în atelierul de fierărie al colectivei.

— Mai bun lucru, Firee! Dar ce tot robotești cu noaptea-n cap?

— Bun noroc, nea Iancule! Iaca, meșteresc la ultima grapă pe care colectiva o mai are de reparat. Primăvara e pe aproape.

— Că bine zici. Eu nu mai am astîmpăr de loc. Mă tot învîrtesc prin bătătură cît îi ziulica de mare. Ba mai ciocirtesc cite ceva în grădina de pomi, ba mai gătesc cite-un răzor în grădina de zarzavat. Abia aștept să se topească zăpada ca să putem ieși la cîmp.

Nerăbdarea nu-l dă ghies numai lui Iancu Rădulescu. Toți colectivistiil, toți țărăni muncitori din această comună sînt dornici să lasă la muncile agricole de primăvară. Ei știu că dacă însămînțezi mai de vreme, în mustul zăpezii, toamna hambarele vor fi pline de bucate. Anul acesta colectivistiil din Stoenesti vor însămînța porumb hibrid, potrivit condițiilor locale de sol și de climă. Încă mai de mult ei au selecționat sămînța de mazăre și au verificat puterea de încolțire a ovăzului. Răsadnițele sînt gata. Cu S.M.T.-ul au încheiat contract pentru muncile pe întreg anul agricol, încă din luna februarie.

— Numai timpul ne stînjenește, nea Iancule — zise Marin Firea. Cred c-ai auzit cîntecul ăla care începe cam așa: „Și-am să-mi fac șaretă nouă...”. Acest cîntec se nimereste și la noi. Știi că am dat gata o șaretă nou-nouță. Pe lingă aceasta, atelele noastre s-au mai înmulțit și, ia privește, stau rînduite în linie de „bătaie”. Așteaptă doar să le scoatem la cîmp. Apoi Marin Firea face. Privește departe zîmbînd.

— Ce zici, nea Iancule? Mă

gîndesc ca azi să mă înfățișez tovarășului Crîngemaneu Nicolae, președintele colectivei noastre, și să-i spun: Tovarășe președinte, în gospodăria agricolă colectivă „Unirea” din comuna Stoenesti, raionul Caracal, toate treburile pentru campania de primăvară sînt gata. Rămîne numai ca dvs. să „dați ordin” să se svînte mai repede ogoarele...

GH. FLEANCU

Au început însămînțările

În ultima vreme, timpul s-a încălzit simțitor, brazdele s-au zvîntat pe alocuri, iar gospodarii harnici și dornici de muncă au ieșit pe ogoare la arat și însămînțat.

Colectivistiil din Sintana, regiunea Oradea, ajutați de tractoriștii de la S.M.T. — au arat numai în două zile peste 30 hectare, pe care au început apoi să semene orzul. Nicl colectivistiil din Balc, Patal, Reghea, raionul Marghita, regiunea Oradea, nu s-au lăsat mai prejos. Pe terenul arat adînc din toamnă, ei au însămînțat cu grîu și orz de primăvară, cite 6 hectare. Iar vrednicii colectivistiil din Acățari și Mădăraș, Regiunea Autonomă Maghiară, pornind în întrecere la muncă, au semănat 30 hectare cu grîu și orz.

Să urmăim pilda colectivistiilor din Ardeal și Banat, care folosind vremea prietnică au ieșit la muncă, pe ogoare!

Știința în slujba belșugului și a bunăstării

Să ne ajutăm reciproc!

Nu au trecut decît cîteva luni de cînd noi, profesorii de la Institutul Agronomic din Cluj ne-am gîndit să înființăm un „Birou de consultații agricole”. Prin acest birou urma să dăm un ajutor însemnat celor ce muncesc ogoarele, răspunzînd la întrebările colectivităților, întovărășirilor sau țăranilor muncitori cu gospodării individuale, care doresc să cunoască diferite metode înaintate pentru obținerea unor recolte bogate. De asemenea, ne-am propus ca în cadrul acestui „Birou de consultații”, să analizăm diferite probe de sol, ca și diverse plante bolnave sau semințe și să ne deplasăm pe teren în sate, pentru cercetarea unor probleme mai grele.

În acest scurt timp — de numai 5 luni — ne-au sosit zeci de scrisori cu tot atîtea întrebări, de pe toate meștegurile țării.

De pildă, țăranul muncitor Pavel N. Săraru, din comuna Pesceana, regiunea Craiova, ne roagă în scrisoarea sa să-i dăm lămuriri despre felul cum se folosesc îngrășămintele chimice pe pămînturile unde se cultivă viță de vie, pomi, porumb etc. O altă scrisoare a colectivităților din Cenatul de Jos, raionul Tirgu Săcuiesc, punea felurite întrebări în privința însămînțării orezului, porumbului și cartofului.

Legătura aceasta prin scrisori și la fața locului cu oameni de pe ogoare ne aduce și nouă, profesorilor, un mare folos. Noi putem afla și pe această cale care sînt problemele mai arzătoare în agricultură, pentru a le studia mai bine și a le da o atenție mai mare în cursurile predate studenților — viitorii agronomi. La rîndul lor, unii țărani muncitori s-au angajat să ne ajute și ei în cercetarea diferitelor probleme ce stau în atenția Institutului. De pildă, Simion Buruiană din comuna Zemeș, regiunea Bacău, ne-a cerut semințe din hibridul de roșii pe care l-a obținut Institutul nostru, obligîndu-se să țină o strînsă legătură cu noi și să ne anunțe cum se dezvoltă acest nou soi în părțile Bacăului.

„Biroul de consultații agricole” a reușit ca în scurt timp să-și facă legături cu oameni din cele mai diferite regiuni ale țării. Interesul cu care a fost primită inițiativa aceasta oglindește între altele schimbările ce au loc în concepția țăranimii noastre muncitoare. Azi, față de știință există la sate o altă atitudine de cît exista în trecut. Mii de oameni ai muncii de la sate se conving de marele rol pe care știința — această prețioasă sinteză a experienței înaintate acumulată de omenire — îl are în dezvoltarea agriculturii, în transformarea satului.

Prof. univ. TIMEN ION
Decanul Facultății de Agronomie din Cluj

Prof. univ. Gh. Valuță — director la Institutul de Cercetări Agronomice din Capitală — discută cu cîțiva ingineri și tehnicieni din regiunea Constanța despre folosirea în cultură a semințelor hibride de porumb.

Vișini și piersici pe plaiurile Apusenilor

de SZABO ISTVAN

În țara noastră există o regiune, asemănătoare unei insule în mijlocul mării. Pe cuprinsul ei înflorește stînci cu virfurile îndreptate spre cer, povirnișuri golașe, alături de păduri cu veșnicul lor murmur, cu văi de mesteceni ce șușolesc în adierea vîntului. Ici-colo, în cîte o poiană sau la poalele muntelui, stau ghemuite căsuțe cu acoperișuri țuguiate care de departe par niște căcuți. Lîngă casă, cîte o grădiniță cît o palmă de pămînt. Mai mult omul nu-i putuse smulge naturii sălbătice. Primăvara piraiele de zăpadă topită, iar vara torenții de ploaie, rodeau povirnișurile și omul privea neputincios cum se împuținează pămîntul de sub picioarele sale. În partea locului pămîntul n-a fost prea darnic cu oamenii care și-au statornicit așezarea aici. Pe cînd mai existau păduri, în zilele reci de iarnă, localnicii făceau ciubere și donițe și încercînd vasele de lemn pe spinarea călușilor pitici o porneau de vale colindînd sațele de la marginea codrilor. Ciuberele și donițele erau vîndute și locul lor îl luau desagiile de porumb. În acest timp femeile sădeau în grădiniță cartofi cîteva căpățîni de varză, mulgeau oile. Așa s-au petrecut lucrurile secole de-a rîndul.

Cu cîțiva ani în urmă în regiune a venit un grup de oameni de știință. S-au cățărat pe povirnișuri, au cercetat pămîntul, au studiat vegetația ținutului, clima lui, căutînd să afle ce s-ar putea cultiva aici. S-au întors acasă aducînd cu ei cunoștințe bogate. Apoi acolo, în institutele științifice, aceiași savanți și-au continuat cercetările. Ținta lor era răspunsul la întrebarea: cum ar putea fi transformate uriașele povirnișuri în livezi înfloritoare, care să ușureze viața grea a oamenilor din regiune?

Printre acei oameni de știință se afla și Rudolf Palocsay. De multă vreme, savantul Palocsay voia să transforme povirnișurile golașe ale bătrînilor Apuseni în grădini înfloritoare. Pe cînd colinda munții, el a văzut ici și colo, răzleți, cîțiva peri pădureți uriași, cireși sălbatici, care formau pe alocuri pădurici, iar pe lîngă căsuțele de munte ale moșilor a întîlnit cîțiva pomi bătrîni. A văzut și unele altoiuri. Dar acestea

erau făcute după metodele de acum cîteva veacuri. Un asemenea altoi rar rezista climatei locale. Palocsay s-a convins încă o dată că fără ajutorul științei, în Apuseni nu vor putea pătrunde niciodată fructele nobile.

Savantul Palocsay își începu experiențele în grădina Stațiunii din Cluj. Hibridii obținuți au fost sădiți în locurile pentru care fuseseră creați, în munți.

Pe la începutul verii, savantul clujan sui din nou pe drumul care șerpuia printre regiunile muntoase. Inima-i era plină de teamă. Inghețul din mai înnegrise pădurile de gorun și fag.

Și totuși hibridii de piersici biruiseră această greutate. Nici una dintre plantele sădite pe locurile de munte nu înghețaseră.

Experiențele făcute de Stațiunea în care lucrează savantul Palocsay și rezultatele obținute deschid mari posibilități transformării naturii Apusenilor.

Va veni vremea cînd pe povirnișurile golașe ale acestor munți vor înflori grădini de vișini, de meri, de piersici. Și în viața locuitorilor obișnuți cu traiul nomad se vor schimba multe. Se vor statornici noi obiceiuri, noi sărbători, vor fi sărbătorite florile trandafirii ale piersicilor, culesul merilor, vor răsuna cîntece pe povirnișurile teșite ale munților, unde înainte nu se auzeau decît suspinele vîntului...

Savantul micurișt Rudolf Palocsay controlînd fructele noului soi de piersici, obținut prin încrucișare în grădina Stațiunii experimentale din Cluj.

Probleme pe care le ridică dezvoltarea agriculturii în regiunea Craiova

Din munții Paringului și pînă în lunca Dunării, regiunea Craiova cuprinde toate formele de relief existente în R.P.R. în afară de litoralul maritim. Și în privința climatei există variațiuni destul de mari. În partea vestică a regiunii se simte chiar influența climatului submediteranean, dato-

rită cărui fapt pot crește smochinul sălbatic, castanul comestibil, nucul etc. Se poate spune deci că mediul natural de aici — solul și clima — cuprinde bogate și variate condiții pentru dezvoltarea plantelor și creșterea animalelor.

De aceste particularități locale trebuie să ținem seama în procesul de dezvoltare a agriculturii în regiunea noastră. În această direcție cadrele științifice de la Institutul Agronomic Craiova li se oferă un cîmp larg de activitate.

În regiunea Craiova există, de pildă, numeroase terenuri nisipoase care totalizează circa 200.000 de hectare. Redarea acestor terenuri producției a fost luată în studiu.

Prof. dr. AL BUIA
Rectorul Institutului Agronomic din Craiova

Experiențele făcute ne îndreptătesc să recomandăm cultivarea pe aceste terenuri a viței de vie, fasolei, pepenului furajer, etc. Redarea în cultură a terenurilor inundabile din lunca Jiului, este de asemenea în atenția colectivelor care se ocupă cu acest grup de probleme.

Mărirea producției la hectar la principalele plante de cultură ca: griul, porumbul, sfecla de zahăr, floarea soarelui, etc. este o altă problemă concretă la ordinea zilei. Rezultatele pe care noi le-am obținut — în această privință — sînt foarte îmbucurătoare. În anul 1955, colectivul de la catedra de Fitotehnie a Institutului, a experimentat pe cîmpul de la Afumați cultivarea rațională a porumbului, obținînd o producție record de 9.240 kg de po-

rumb boabe la hectar. Rezultate bune a obținut și colectivul catedrei Selecția plantelor, care lucrează pe cîmpul experimental de la Cornești la îmbunătățirea soiului de porumb local „Scorumnic”, soi potrivit regiunii de coline și dealuri.

Acțiunea îngrășămintelor chimice asupra sporirii producției de sfeclă de zahăr, ca și a procentului de zahăr în rădăcinile de sfeclă, este o altă problemă ce stă în atenția cercetătorilor Institutului nostru. Experiențele făcute ne-au confirmat că atunci cînd sîmînța a fost iarovizată, cînd sfecla s-a rîrit de îndată ce planta avea 4 frunze și s-au dat 5 prașile, producția la hectar a fost de peste 35.000 kg. de sfeclă de zahăr, iar cea de zahăr brut la 9.000 kg.

Cercetările colectivelor ce lucrează în domeniul zootehniei sînt îndrumate în spre problema raionării raselor, introducerii și creării de noi rase în regiune. Însă, sporirea șeptelului de animale și mărirea producției de animale depinde de rezolvarea unei alte probleme și anume, lărgirea bazei furajere. Institutul nostru se preocupă și cercetează — în această ordine de idei — rezervele existente în munți. În acest scop, institutul a creat, în colaborare cu „Asociația de pășunat de la Novaci” un punct experimental în munții Paring, care cuprinde o însemnată suprafață de pășune slab productivă. Sporirea fertilității solului de pe aceste plaiuri, transformarea lor în pășuni bogate, va satisface o bună parte din cerințele sectorului zootehnic în dezvoltare.

Institutul își propune să studieze și alte probleme concrete pe care le ridică în fața științei dezvoltarea agriculturii în regiunea noastră.

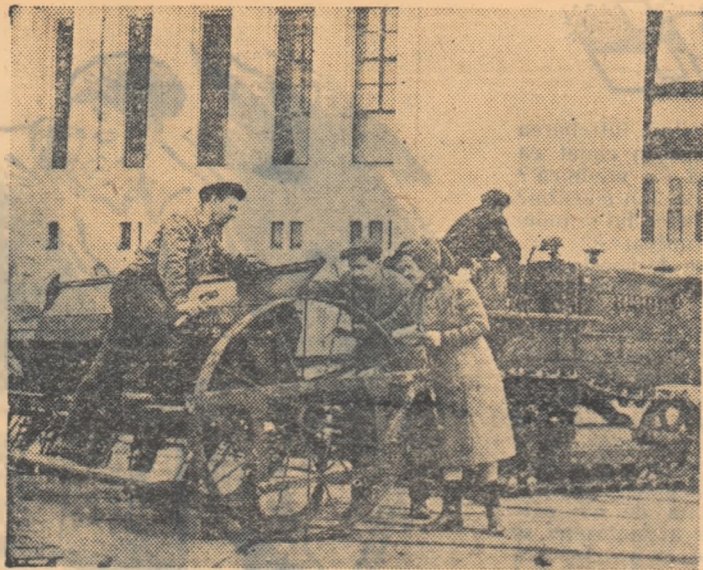

„RAMIA” este o nouă plantă agricolă adusă în țările calde care se va introduce curând în cultură în țara noastră. Fibrele care se obțin din frunzele ei sînt cele mai rezistente, iar țesăturile „ramia” întrec în multe privințe pe cele de bumbac și mătase. Această plantă a fost experimentată de către inginerul Valentin Vulpe, de la I.C.A.R. și matematicianul condițiilor de climă și de sol de la noi. O nouă PLANTĂ experimentată de către un grup de oameni de știință de la I.C.A.R. pentru a fi cultivată în țara noastră, este „Jucca”. Fibrele sale, se obțin din frunze, pot înlocui cu succes sfoacele Manilla (ce se importă din alte țări). Stoara „Jucca” poate fi folosită la legatul vîșilor și por, precum și la legatul snopilor de cereale (cînd folosesc secerători-legători), etc.

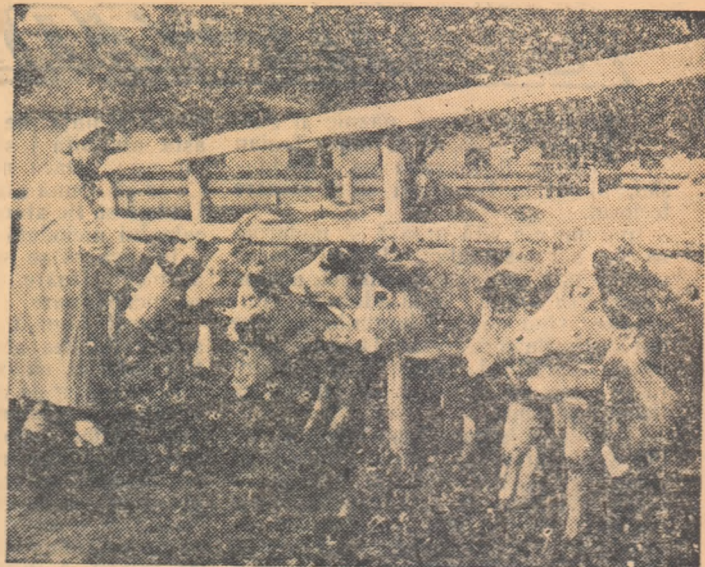
PENTRU A PREINTIMPINA căderea fructelor la noi, la I.C.A.R. s-a cercetat o metodă care dă rezultate foarte bune și anume: cu 2-3 săptămîni înainte de a se coace fructele, pomii se stropesc substanțe stimulatorii (heterauxina sau diclorofenetic). Această metodă va fi folosită în curînd uraprutele mari de livezi.

NU DE MULT s-a introdus în țara noastră, pe scară largă, hrănirea plantelor cu îngrășăminte minerale, fabricate pentru prima oară la noi în țară întreprinderea pentru producerea de îngrășăminte bacteriene din București. Acest îngrășămint îngrășămint poate fi folosit la diferite plante, adușpăruri însemnate de recolte.

Un colectiv al Institutului de cercetări pentru mecanizarea și electrificarea agriculturii a adus noi îmbunătățiri la distribuitorii semănătoarei I.A.R.-511.

În fotografie: Inginera Matilda Rînzler, tehnicianul Anton Mindru, mecanicul Gheorghe Pivotescu, verifică uniformitatea debitului distribuitorilor la semănătoarea I.A.R.-511.

Îngrijirea rațională este o condiție a sporirii producției de animale și produse animale. În fotografie, Florica Buzuc, îngrijitoare fruntașe la ferma de vaci a Stațiunii experimentale zootehnice Popăuți, raionul Botoșani.

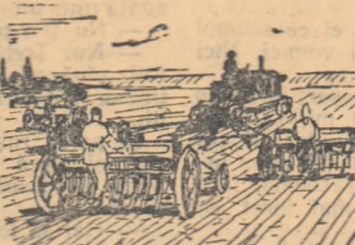
PENTRU CA MOLDOVA SĂ NU MAI AIBĂ OGOARE SĂRACE

Moldova... De ce atîtea dealuri golașe, spălate și roase de apele ploilor, atîtea lunci cu mărăcin și ierburi mărunte, prin care poți vedea pămîntul albit de săruri uscate? De ce atîta întindere de pămînt sărac? Cine i-a smuls puterea roditoare?

Iașul, — cetate a științei și culturii, îl vedeam împrejmuț de dealuri calcaroase, erodate și sterpe ce se întindeau pînă la Bucium, Huși, Rădăcăneni și Cotnari... Vedeam lunca Bahluiului și a Jijiei zgîrcite în rod... Seceta sau ploile, eroziunile și mlaștinile, viforele sau gerurile au secătuit rodul acestui pămînt.

În anii regimului nostru democratic-popular a început să se schimbe mult fața Moldovei. Strîns uniți muncitorii, țărăni și cercetătorii științifici de pe aceste meleaguri, lucrează pentru a înălța marile prefaceri inițiate de partid. Încă din primul plan cincinal Stațiunile I.C.A.R. din Moldova au obținut o serie de rezultate importante și multe dintre ele au început să se aplice pe plan larg. Stațiunile au creat soiuri noi de plante de mare productivitate, ca soiul de grîu „T.F.162”, grîul de primăvară „Academia R.P.R. 48”, orzoaica „T.F.240”, orzul „T.F.9” precum și soiuri noi de plante leguminoase ca lîntea „Iași 9”, soia „51/58”, fasolea „Iași 5”. Aceste soiuri noi au depășit pro-

ducția la hectar a soiurilor vechi cu peste 25 la sută. Inginerii din laboratorul de pedologie ai Stațiunii I.C.A.R.-Iași și-au îndreptat toată atenția asupra sărăturilor din lunca Bahluiului și a Jijiei. În urma cercetărilor și experiențelor făcute, ei au stabilit care sînt plantele cele mai potrivite pentru a fi cultivate în aceste locuri. Primele încercări arată că cele mai nimerite sînt sfecla de zahăr și furajeră, floarea soarelui, iar dintre plantele furajere iarba de Sudan.

Pentru redarea în producție a terenurilor degradate, agrosilvicultorii experimentează metodele de opriri a eroziunilor solului. În domeniul pomiculturii se urmărește de asemenea stabilirea zonelor celor mai bune pentru dezvoltarea pomiculturii în Moldova și încercarea soiurilor de caiși pentru terenurile degradate.

Totodată colectivul agronomic al Filialei Iași a Academiei R.P.R. lucrează la definitivarea

mei hărți a întregii Moldove, hartă care are ca scop repartizarea teritorială a culturilor și ramurilor agricole în vederea specializării unor sate, comune și raioane întregi în cultura anumitor plante și a creșterii animalelor. Pentru ducerea la bun sfîrșit a tuturor acestor cercetări de o imensă importanță pentru dezvoltarea agriculturii în Moldova, au fost atrași mulți oameni de știință și practicieni. Pentru prima oară în istoria patriei noastre, omul simplu de pe ogoare colaborează strîns cu oamenii de știință, pentru prima oară i s-a cerut și lui să-și împărtășească experiența, punînd-o în slujba înfloririi țării.

În regimul nostru, țărăni muncitori moldoveni, ajutați de oamenii de știință și cot la cot cu ei, vor face ca pămînturile lor să dea rod mult mai îmbelșugat.

Privesc în timp Moldova mea și văd cum pe viitoarele ogoare ale gospodăriilor colective, parcă alergînd spre zări, s-or lega în vînt păpușoi cu știuleții de un cot, iar pe dealurile albe calcaroase în soare s-or coace caise, struguri. Pe unde-s acum viroage sterpe și mărăcini, or chiuu flăcăii și fetele și o curge mustul din teascuri. Și oamenii sorbind din sucul dulce vor binecuvînta știința.

F. SAIOC

„MERINOSUL DE PALAS”

La Stațiunea experimentală zootehnică I.C.Z.-Palas, lină rasă nouă de oi cu lînă fină. Pentru crearea acestei rase de oi, a lucrat ani și ani întregi dr. N. Teodoreanu, membru corespondent al Academiei R.P.R. Începînd din anul 1948, colectivul Stațiunii din Palas continuă lucrările de perfecționare și îmbunătățire a rasei noi de oi.

„Merinosul de Palas” — căci așa i se spune rasei noi create — este cea mai productivă dintre rasele de oi cu lînă fină din țara noastră.

Astfel, în anul 1954 berbecii au dat o producție medie de lînă de 9,4 kg., iar oile adulte o producție medie de 5,8 kg. Lîna obținută de la aceste oi prezintă uniformitate și omogenitate foarte bună, este deasă, elastică, rezistentă și bogată în usuc. De asemenea lîna obținută de la oile merinos de Palas are un grad înalt de mătăsозitate, fapt care face să fie mult căutată pentru fabricarea stofelor fine.

Oameni de știință cum ar fi profesorul Kuznețov, directorul Institutului Unional Zootehnic din Moscova, unii cercetători din Polonia și Ungaria au apreciat — cu prilejul diferitelor vizite — calitățile noii rase de oi cu lînă fină creată în țara noastră.

Noutăți ȘTIINȚIFICE

N. RAMA cercetărilor făcute la Stațiunea experimentală zootehnică Slobozia, regiunea Bucu-de a încrușișă vaca „Sură de stepă” cu taurin rasa „Brună” sau „Roșie”, s-au obținut vaci cu dat o producție de lapte cu 20—32 la sută mult față de cea obținută de la vacile „Sură epă”.

LA STAȚIUNEA experimentală zootehnică regiunea Galați, s-a creat o rasă nouă de rezultată din încrușișarea porcului local treț” (care dă producții slabe de carne, dar foarte bine adaptat la condițiile de stepă), cu „Marele alb” (care nu se poate adapta ușor această zonă, dar care este foarte productiv) — obținută cu la vîrsta de un an cite 126 kg. e, față de 76 kg. cit are porcul local; iar pușul prășat, consumă cite 4—5 kg. de grăunțe față kg cit îi trebuie porcului „Băltăreț”, pentru a da 1 kg. de spor în greutate. Scroafetele din a-i rasă dau cite 10—11 purcei la o fătare, față de 7 cit dă rasa „Băltăreț”.

N. COLECTIV de cercetători științifici de la I.C.A.R. de Cercetări Zootehnice a găsit un mijloc bun de combatere a sterilității la oi, folosind din singele de iapă gestantă și preparat. Din 100 de oi experimentate, 82 au dat te bune, devenind productive.

ACÎNDU-SE încrușișări între rasele de păsări „orn” și „Rhode” la Institutul de Cercetări nice, s-au obținut metiși care dau în medie 16 de ouă pe an.

Or fi livezi în Bărăgan?

În Bărăgan, ca și în toată cîmpia Munteniei, condițiile pentru cultura pomilor sînt deosebit de vitrege. În timpul verii căldura este mare, cad ploii puține, din care cauză este foarte pronunțată. În timpul ierleobicei fără zăpadă, se înregistrează uscate cu vînturi puternice care, negăsind nici păsări, nici dealuri, nici protecție, bat cu multă furie, ușurînd acesta înghețul pomilor. În ce privește în Bărăgan ele sînt fie brun deschisă, cernoziom-ciocolat, fie cernoziom de. În aceste condiții de climă și sol reai bine speciile de simbuoase, cum căisul, pier-anul, ci-vișinul. Ele acestor le pomi se timpul verii a recoltare, se mulțu-cu cantități mai mici de apă. În felul căisul, plersicul, prunul, ciresul și vișișesc să-și coacă lemnul pînă în toamnă. Iar cu toate condițiile vitrege, speciile roase reușesc să treacă iarna ne-e cu pagube foarte mici.

Și părul de iarnă, precum și gutuiul, de o climă mai răcoasă și mai Și iată de ce: merii avînd cele mai rădăcini repartizate în apropiere de solu-lui, în timpul arșiței de vară suferă

foarte mult. Din cauza uscării rădăcinilor sub-firi, ei nu mai pot absorbi din soi apa de care au nevoie. Pentru a se feri de uscăciune, merii își leapădă fructele, iar mai tîrziu, în caz de nevoie, își scutură și frunzele. Totuși în Bărăgan se pot cultiva — pentru că au dat rezultate — soiurile de mere și pere de vară și de toamnă. La aceste soiuri, fructele fiind coapte înainte de începerea căldurilor mari, în lunile iulie-august, pomii nu sînt nevoiți să folosească o cantitate mai mare de sevă pentru creșterea lăstarilor și frunzelor.

În ce privește soiurile, pentru Bărăgan sînt recomandate în mod precis soiuri din fiecare specie de simbuoase potrivite condițiilor locale de climă și sol. Spațiul nu ne permite să le înșirăm aici, însă orice sătean poate primi îndrumările necesare în această privință, dacă

Sfatul unui vîrstnic

În activitatea mea de inginer agronom, care se întinde de-a lungul a mai bine de 30 de ani, am fost mereu stăpînit de dorința de a sprijini țărănimia muncitoare pentru a smulge pămîntului un rod cît mai bogat. Dorința aceasta nu mi-am putut-o realiza decît în anii noștri de democrație populară. În trecut țărăni vedeau un mic interes pentru roadele muncii lor, pentru că oricît și oricum ar fi fost roadele acestea, ele erau înghițite pînă la urmă fie de moșieri sau arendași, fie de chiaburi sau de perceptori.

Azi, dimpotrivă, crește mereu setea de a cunoaște ceea ce știința a cucerit pînă astăzi. Și e și firesc. Țăranul muncitor din satul nos-

tr-o scrisoare membrii gospodăriei colective din comuna Progresul, regiunea Constanța — vrem să scoatem o producție mai mare de cartofi la hectar. Ce trebuie să facem pentru aceasta? Întrebări asemănătoare mi-au fost puse de către colectivitățile din comuna Suvorov, regiunea Galați, și de mulți alții din alte regiuni ale țării. Le-am răspuns cu dragoste colectivităților îndemnîndu-i să folosească cele mai noi metode ca: iarovizarea, plantarea în vară etc. Ba în unele cazuri am fost și le-am arătat practic cum se aplică metodele recomandate. Asemenea deplasări au făcut și alți colaboratori ai secțiunii noastre. Ca urmare, colectivitățile mai sus citați au seos recolte mari de cartofi. Cel din Constanța au seos 16.000 kg. la hectar, în timp ce țărăni cu gospodării individuale din aceeași regiune au seos în medie doar cite 3.000—4.000 kg. la hectar.

Am vorbit aici despre relațiile ce se statornicește între oamenii de știință și plugari. Colaborarea aceasta de sprijin reciproc în muncă se poate lărgi tot mai mult. Marea gospodărie agricolă socialistă își are temelul în știință. Aici agrotehnica științifică are un larg cîmp de aplicație și de perfecționare.

Doresc din toată inima ca legăturile de care am vorbit aici să se întărească, să se dezvolte, în folosul științei și al practicii, al realizării scopului nostru comun: construirea socialismului în patria noastră.

Ing. V. COMARNESCU
șef de sector la I.C.A.R.

Oamenii de știință răspund la scrisorile venite din sate.

se va adresa secției agricole a sîtatului popular raional.

În grădinile de pe lîngă casă, recomand să se planteze cite 15—30 de pomi din specii și soiuri cît mai variate, iar printre pomi să se planteze și cite 2—3 straturi de căpșuni și 10—15 tufe de smeură, coacăze și agrișe.

Prof. dr. TH. BORDEIANU
membru corespondent al Academiei R. P. R.

tru de azi este stăpîn deplin pe pămîntul pe care-l muncește, pe munca și roadele sale. De aici și interesul de a munci cît mai bine ogorul.

Mi-am îngăduit să fac această introducere înainte de a vorbi despre legăturile ce s-au creat în anii din urmă între noi, oamenii de știință și plugari, și mai ales între noi și acei țărani care au părăsit obiceiul vechi și depășit de vreme, de a lucra pămîntul de unul singur.

„Tovarășe inginer — mi s-au adresat în-

de sprijin reciproc în muncă se poate lărgi tot mai mult. Marea gospodărie agricolă socialistă își are temelul în știință. Aici agrotehnica științifică are un larg cîmp de aplicație și de perfecționare.

Doresc din toată inima ca legăturile de care am vorbit aici să se întărească, să se dezvolte, în folosul științei și al practicii, al realizării scopului nostru comun: construirea socialismului în patria noastră.

Ing. V. COMARNESCU
șef de sector la I.C.A.R.

SPRE ZORI

În noaptea aceea, paznic al gospodăriei colective era Traian Bența; îl înlocuia pe unchiu-său, plecat la București să-și însoare feciorul.

Înarmat c-o biță groasă și noduroasă de păr sălbatic, Traian făcea ocholuri prin curtea gospodăriei, pășind agale. Era singur. Satul adormea, stingându-și rînd pe rînd luminile galbene din ochiurile ferestrelor. Undeva, pe-o uliță lăturalnică, niște feciori chiuiră prelung parcă vrînd să trezească fetele din somn.

Traian își scoase tabacherea de tablă și-și aprinse o țigară. Flăcăriuța pîlpîitoare a chibritului îi lumină o clipă fața rotundă, cu buze cărnoase, răsfrînte, cu streșinile sprincenelor ascunse de gardinile clopului tras pe-o ureche. Își căută prin buzunare batista, dar în loc s-o găsească pe-a lui, scoase din buzunarul de la piept al hainei o batistă mică, cu marginile brodate și cu litera V. cusută într-un colț. Bucălica asta de pînză subțire, spălată și călcată cu grijă, lumină dintr-o dată fața feciorului. Îl cuprinse ca un val cald o mare bucurie lăuntrică și zîmbi. În fața ochilor în locul batistei se înfiripă un chip de fată cu obraji copilărești, cu ochi zglobii, negri ca noaptea asta, cu sîni abia împliniți împungîndu-i sfioși bluza de crepdeșin, chipul tulburător și drag al Veronichii... La acest ceas tîrziu de noapte, ea doarme de bună seamă ca un prunc și nu știe că el, Traian, se gîndește la ea...

Noaptea își picura somnoroasă clipele.

De la Veronica, gîndurile lui Traian săriră la ședința de-acum cîteva zile a consiliului. Cînd brigadierul zootehnic a spus că are nevoie de-o îngrijitoare la maternitatea de scroafe, a propus-o pe Veronica și consiliul a aprobat propunerea, încrezîndu-se în vorbele lui de laudă la adresa fetei. Dar consiliul n-avea de unde să știe că, atunci, pentru înția oară, nu grația judecătoarei cumpănită a brigadierului Traian Bența, ci inima răcolită a feciorului Traian. Dealtfel nici Traian nu și-a dat seama de asta decît după ședință. Atunci abia i-a încolțit în minte întrebarea: „Dar dacă Veronica se va dovedi nevrednică de această muncă de răspundere?” E atît de tînăr și-o cunoaște așa de puțin încă... Pînă la balul de-acum o săptămîină nici n-o băgase în seamă. I se părea o fetișcană ca toate celelalte... Și iată că pe neașteptate, fetișcana asta i-a pătruns în inimă și s-a făcut stăpînă acolo. Nu-i nici un bai. Dimpotrivă, e bine, căci a adus cu ea mare bucurie! Dar de ce s-a grăbit s-o laude în consiliu? Aici îi baiul! De cîte ori îi vine în

minte ședința de consiliu, întrebarea asta afurisită i se înfige în cuget ca un cui: „Dacă n-o să fie vrednică? Ce-or să spună atunci cei din consiliu? Unde-o să fie atunci cinstea lui și judecata lui niciodată pîrtinitoare?”

Încercă să se scuture de aceste gînduri chinuitoare, dar ele îl impresurau cu încăpăținare.

Glasul răgușit al unui cocoș bătrîn sparse liniștea atotstăpînitore a nopții; după el, ca la un semn se porni un cor întreg de cucurigu-uri pe felurite glasuri. Traian mai înconjură o dată curtea, apoi se îndreptă spre grajduri și spre maternitatea de scroafe. Deodată se opri. Degetele mîinilor strînsă cu putere bița de păr sălbatic: la o fereștrică a porcăreței se vedea o lumină gălbuie, ca o scăpărare de chibrit. A intrat cineva la scroafe!

Traian porni glonț într-acolo. Ușa era deschisă. Intră. Lămpașul cu sticla afumată ardea pîlpîind cam pe la mijlocul porcăreței, agățat într-un cui, pe una din furcile de susținere a acoperișului. „Cine să fie aici la vremea asta, și mai ales cu ce scopuri?” — se întrebă Traian, pășind ușor, să nu

Povestire de SILVIU PODINĂ

facă zgomot. Cînd ajunse în cercul luminat de lămpaș se opri, privi, și clipi din ochi, uimit. Inima începu să-i bată năvalnic.

În boxă, îngenuchiată lingă o scroafă de rasă York, stătea Veronica. Se uita la cei vreo zece purceluși cît pumnul ce se îndesau care mai de care la țigetele trandafirilor, și zîmbea fericită. Era atît de absorbită în supravegherea sugacilor, că nici nu simți apropierea lui Traian.

Feciorul se aplecă peste despărțitura de scînduri a boxei și grăi cu glas tremurat, gîtuț:

— Veronică, ce-i cu tine aici, la vremea asta?

Fata sări în picioare, dar cînd îl recunoscu pe fecior se liniști și pe față-i înflori un zîmbet.

— Traian! Uită-te la ei ce scumpe! Zece o fătat și toți voinici. Nici unul n-o murit!

Feciorul trecu peste despărțitură și-o cuprinse pe Veronica de mijloc. Ea își pune brațele pe după gîtul lui și-l sărută pe amîndoi obraji. În clipa următoare, rușinată de îndrăzneală, făcu un pas înapoi și urmă mai încet, cu ochii plecați:

— Tu nici nu știi cît sînt de bucurioasă! Am asistat la prima naștere...

Flăcăul, fericit, uimit, intimidat, și neștiind ce să zică, o întrebă

— Stai aici de-asa?

— De-asa. I-am dat de cină și-a-

tunci am băgat de samă că nu-și află locul, că grohăie neliniștită și împinge paiele curate cu ritul în colțul asta. Am înțeles că o să fete în noaptea asta și nu m-am clintit de lingă ea. S-o tot muncit săraca pînă acu la cîntatul cocoșilor. Drept să-ți spun mi-o fost tare frică, da-ia o scăpă o bîne și ea și purceii. Vezi ce iute s-or deprins să sugă?

Traian se uita la fată muștrîndu-se: cum de s-a îndoit de rîvna și priceperea ei? Îi sorbea vorbele, dar nu le prindea înțelesul nici pe jumătate. Fata se aplecă, ridică din colțul boxei broboada neagră, de lină împletită, și-o agăță într-un cui, alături de lămpaș.

— Nu ți-o pui pe umeri?

— Nu. Trebuie s-o spăl mai întîi.

Știi, pînă ce s-or uscat purcelușii or tremurat de frig, și atunci i-am învelit...

Și parcă rușinîndu-se de-acest lucru, își plecă privirea. Traian se rezemă de despărțitura de scînduri și-i spuse:

— Hai să ieșim.

— Hai, — se învoi fata. — Acuma pot să mă duc la culcare. Mă pe-treci?

Pusese întrebarea și, parcă știind răspunsul, ieși.

Traian stinse lămpașul și porni după

ea, Veronica îl aștepta în curte. Erau numai ei doi și noaptea. Porniră încet, alături, spre uliță. Traian o prinse de mîină. Degetele fetei se cuibăriră îndată în palma lui mare, blînde și ascultătoare, ca într-un culcuș.

În poarta gospodăriei colective s-au oprit. Feciorul grăi cu nespusă părere de rău:

— Nu te pot petrece, Veronică...

Sînt de pază.

Ea îi zîmbi iar și îngîna moale, mîngîietor:

— Știu. Am zis numai așa... Mă duc eu și singură.

C-o mișcare repezită a brațului. Traian o strînse cu putere lingă el, și ea nu se feri, ci se lipi de pieptul lui lat, își lăsă capul pe spate și-l privi încrezătoare și blîndă, cu ochii ei negri și strălucitori. Traian se îmbătă de privirea asta mai tare ca de orice băutură. Ar fi strîns-o așa, la pieptul lui, o veșnicie, dar ea i se desprinsă din brațe.

— Noapte bună, Traiane.

Stelele păleau una cîte una; spre răsărit bolta vîntă se subția și-o dungă alburie, la început subțire ca o ață, apoi tot mai lată se desena la poala ei; pe nesimțite, fișia alburie căpătă culoarea trandafirilor sălbatic: veniseră zorile.

FILE DE CALENDAR

Cezar Bolliac

„...Cu totul al patriei mele, mi-am nesocotit interesul personal și de familie, libertatea și viața chiar, ori de cîte ori s-a înfățișat ocazia ca să sper o îmbunătățire a stării noastre politice sau sociale...”

Aceste rînduri, scrise fără prefăcută modestie, după un surghiun de aproape zece ani, aparțin neuitatului poet-cetățean Cezar Bolliac.

Alături de N. Bălcescu, Gr. Alexandrescu, I. Cimpineanu, M. Golescu și alți revoluționari pașoptiști, Cezar Bolliac a luptat cu înflăcărare, încă din tinerețe, pentru ridicarea și eliberarea poporului din starea de mizerie și întunecime în care era ținut de către clasele exploatare. Nici

temnițele și nici cenzura care încercau să zăgăzuiască valul de avînt revoluționar, n-au putut curma neînfricată lui activitate publicistică și literară, menită „să împingă mai repede la aceea ce desăvîrșește și ferește norodul — lumina...”

Prevestind izbucnirea revoluției, poezii ca „Muncitorul”, „Sîla” și „Carnavalul”, izvorite din dragostea adîncă a lui Bolliac pentru poporul împilat, pun sărăcia și suferințele țărănilor față în față cu huzurul și desfrîul exploatare:

„...S-adaugă jobagiul! S-adaugă la clacă,
S-adaugă cît omul nu poate să mai facă.

Nu poate dăinui!...
Publicistica lui Bolliac este luminată de ideile cele mai înaintate ale

timpului. În articolul „Poezia”, el arată că scopul scrierilor este să ajute poporul ca „prin cultivare să se organizeze și să se cîrmuiească de sine, să-și administreze justiția de sine în viața publică și în dregătoria publică...”

După trădarea revoluției de către burghezia ciocoiască, Bolliac a scos la Brașov ziarul „Espatriatul”, care milita pentru înfrățirea romînilor și maghiarilor, pentru lupta lor unită împotriva jugului habsburgic. Mai apoi, în exil la Paris, Bolliac a scris valoroasa poezie socială „Clăcașul”. Ea înfățișează tabloul zguduitor al satului asuprit de ciocoi și îi îndeamnă pe clăcași la luptă:

„...Piinea, fierul o rodește;
Tot cu fierul ne-o păstrăm;
Ea e-a celui ce-o muncește;
Trîntorilor n-o mai dăm...”

S-au împlinit, la 26 martie, 75 de ani de la moartea acestui cîntăreț înflăcărat. Idealurile pentru care a luptat pînă spre amurgul vieții sale, s-au împlinit acum cu prisosință. Truditorul, altădată lipsit „de cultură spirituală și de îndestulare materială”, s-a ridicat astăzi „la demnitatea de om” — așa cum dorea fierbinte poet-cetățean Cezar Bolliac.

G. Topîrceanu

Georghe Topîrceanu a fost și rămîne unul dintre cei mai talentați poeți ai poporului nostru, un artist inzeștriat cu o mare sensibilitate, care a știut să descifreze sensuri sociale adînci în faptele cele mai obișnuite. Sub masca umoristului, a omului dispus să ridă de toți și de toate, Topîrceanu ascundea de fapt un suflet delicat, pe care nedreptățile sociale din jurul său îl răneau profund. Versul său, de o vi-

oiciune inegalabilă, este aproape în permanență o formă de protest împotriva societății burghezo-moșierești. Volumele sale de poezie „Balade veșele și triste”, „Parodii originale” și „Migdale amare” oferă dovezi grăitoare în acest sens.

În același timp poetul se apropia cu dragoste și înțelegere de oamenii necăjiți, victime ale societății bazate pe exploatare, în poezii ca „Noapte de mai” sau „Balada morții”. Aceste poezii marchează punctul cel mai înalt la care a ajuns înțelegerea poetului, exprimarea cea mai clară a atitudinii lui sociale.

Volumele de proză „Amintiri din luptele de la Turtucaia”, „În ghiara lor” și, mai tîrziu, „Pirin-Planina” sînt o condamnare categorică a războaielor imperialiste. În aceste volume Topîrceanu, spre deosebire de scriitorii patrioțari ai vremii, a dezvăluit aspectele tragice ale războiului, scoțînd în evidență ideea justă că masele nu-l doresc niciodată.

Departa de a se așterne uitarea peste opera și numele său, Topîrceanu — de la a cărui naștere se împlinesc zilele acestea 70 de ani — este azi din ce în ce mai cunoscut și mai iubit de oamenii muncii din patria noastră.

Balada morții

Cobora pe Topolog
Dintre munți, la vale...
Și la umbra unui stog
A căzut din cale.

În ce vară? În ce an?
Anii trec ca apa...

El era drumeț sărman
Muncitor cu sapa.

Oamenii l-au îngropat
Într-un loc alurea,
Unde drumul către sat
Tale-n lung pădurea.

Și de-atunci, lingă mormînt,
Plopi cu frunză rară
S-au zbatut ușor în vînt,
Zile lungi de vară.

Soarele spre asfințit
Și-a urmat cărarea,
Zi cu zi l-au troienit
Vremea și uitarea.

Dimineața ca un fum
Urcă pe coline,
Zvon de glasuri dinspre drum
Pînă-n preajmă-l vine.

Peste virful lunecînd
În argint, condurul
Înfioară cînd și cînd
Liniștea pădurii...

Numai colo-ntr-un frunzar
Galben în lumină,
Stă pe-o creangă de arțar
Pasăre străină.

Stă și-așteaptă fără glas
Parcă — să măsoare
Cum se mută, ceas cu ceas,
Umbra după soare...

Astfel, tot mai neștiut
Spre adînc îl fură
Și-l îngoașă-n sinu-l mut
Veșnica Natură.

Vara trece; pe cădrîl
Frunza-n codru sună.
Trec cernite inserări
Nopți adînci cu lună.

Iar cînd norii-nvăluiesc
Alba nopții doamnă,
Peste groapa lui pornesc
Vînturi lungi de toamnă...

Pe pământul PANONIEI

La 4 aprilie 1945, ultimele horde fasciste aflate pe teritoriul Ungariei au fost alungate de către Armata Sovietică eliberatoare. De atunci, poporul Republicii Populare Ungare sărbătorește ziua de 4 aprilie drept ziua de naștere a libertății sale.

Pornind de la Budapesta, ne îndreptăm pe șoseaua asfaltată spre lacul Balaton. În fața noastră apar, strălucind în razele soarelui, casele satului Káposztásnyek, locul de naștere al marelui poet clasic ungar Vörösmarty Mihály. În jur se ridică povirnișuri încununat de pilcuri de mesteceni, dealuri cu pante line. Ne aflăm într-o veche provincie romană, fericita Panonie — azi una din regiunile cele mai bogate și mai fertile ale Republicii Populare Ungare — Dunântul, regiunea de dincolo de Dunăre.

Casele din această regiune sînt noi și strălucitoare. Toate au fost construite în anii de după eliberare, în locul celor distruse în timpul războiului. Lovite de moarte, trupele fasciste, zbătîndu-se, au pustiit, au ars totul în calea lor. Dar acum, casele noi cu pereții frumos tenacii, strălucesc în bătaia soarelui și acoperișurile lor de țigla roșie înveslesc priveliștea.

Străbăteam teritoriul județului Fejér, regiune locuită de o populație sîngurcioasă, de o țărânie muncitoare inteligentă, luminată. Aici, în comuna Baracska, s-a constituit cu mulți ani în urmă, prima cooperativă agricolă de producție din județ. Ea număra la început abia vreo duzină de membri cu vreo 60—70 hectare de pămînt. De atunci însă, cooperativa agricolă de producție „Stea Roșie” s-a mărit, s-a întărit; se spune că ea ar fi cea mai bogată și mai înstărită din județ. I se spune pe drept cuvînt „cooperativă milionară”. Țăranii cu gospodării individuale din regiune vin adeseori să se convingă de realizările cooperativei, mai ales de cînd, în urma hotărîrii din martie 1955 a Partidului celor ce muncesc din Ungaria, mișcarea pentru transformarea socialistă a agriculturii a luat un puternic avînt.

Automobilul trece încet pe strada principală a satului. Aici, ca pretutindeni în Ungaria, ne surprinde numărul mare de bicicliști. Majoritatea bicicliștilor sînt femei cu fuste largi și basmale pe cap, cu putina în spinare, cu coșnița pe braț sau cu cite o ladă plină de găini sau giște pe port-bagaj.

In câteva rînduri...

Lupul își schimbă părul...

Ca să se deosebească de „Wehrmacht”-ul hitlerist noua armată vestgermană a primit denumirea de „Bundeswehr” (armata federală). De fapt însă noua armată din Germania apuseană este comandată de foștii ofițeri din statul major al armatei hitleriste.

Acum, odată-nființată Armata nouă vestgermană, Un ordin de la garizoană Ceru să fie botezată.

„Păi asta-i floare la ureche!” Și-au zis mai-marii ei; drept care

Au pus zugravu-n grabă mare Un pic să schimbe „firma” veche.

Oricît de iscusit, zugravul Nu poate-ascunde adevărul: Schimbară ei, ca lupul, părul, Dar cum rămîne cu năravul?...

Ne continuăm drumul, trecînd pe lîngă stația de cale ferată Velence. Peste cîteva clipe în fața noastră apare lacul Velence, acoperit în multe locuri de stuf, dar și cu ochiuri de apă, strălucitoare ca oglinda, în cel mai curat albastru. Anual, pescarii scot de aci 1.000—1.500 tone de pește.

În regiunea lacului trăiesc nenumărate specii de păsări acvatice. Numărul lor este apreciat la 30.000. Pentru economia națională a Ungariei, cea mai mare bogăție a lacului o constituie însă stuful, care acoperă o suprafață de aproximativ 10 kilometri pătrați. În fiecare an se recoltează aici circa 3.000 de snopi de stuf la hectar.

Urmărind valurile stîrnite de una din bărci, privirea noastră alunecă spre țărîmul celălalt al lacului. Insoțitorul meu, tovarășul Eugen Jelebeanu, scoate un binoclu care ne ajută să deslușim mai bine amănuntele dealului Meleghegy care se ridică în fața noastră.

Pe coasta dealului se înalță un stîlp înalt de marmoră albă, strălucitoare în razele soarelui. Este monumentul de la Pákozd, ridicat de regimul democrat-popular în cinstea zilei de 29 septembrie 1848, cînd armata revoluționară ungară a dobîndit aici o victorie strălucită asupra trupelor generalului Jellasic, aflat în slujba Habsburgilor. Pierzînd bătaia, generalul austriac a fugit, nemaiprindu-se pînă la Viena. Stîlpul de marmoră al monumentului poate fi văzut din 20 de comune.

Privind monumentul, ne aducem aminte, că după o sută de ani, tot în acest loc fiara hitleristă a suferit o grea înfrîngere sub loviturile nimicitoare ale Armatei Sovietice eliberatoare...

SEZMLER FERENC

TOT MAI SUS!

de GEREBLYES LASZLO (scriitor din R.P. Ungară)

Tu ți-ai ales urcușul,
Ce uneori e greu,
Dar tot mai sus, spre culme
Să urci popor al meu!
Cum sus își urcă focul
Făclia arzătoare,
Cum sus și-azvirle apa
Fintina țiguitoare,
Cum tot mai sus se-avîntă
Turistul oțelit,
Cum tot mai sus se urcă
Și iedera pe zid,
Așa mereu spre culme,
Să urci popor iubit!
Sînt povirnișuri grele,
Ne scaldă deseori
Sudoarea, trupul, totuși
Urcăm netemători:
În față-i viitorul
Ca piscul printre nori!
Cu nici un pas vreedată
Să nu dăm înapoi,
Victorii noi să stringem
Lîngă victorii noi,
Și tineri plini de vlagă
Să tot suim de zor,
Spre marea fericire,
Pe culmi de viitor!
Tu ți-ai ales urcușul,
Ce uneori e greu,
Dar tot mai sus, spre culme
Să urci popor al meu!

În romînește de NICOLAE TEICA

Republica Pakistan

Începînd de la 23 martie 1956, Pakistanul a încetat a mai fi un dominion englez, proclamîndu-se republică islamică.

Așezat în sudul Asiei, Pakistanul este alcătuit din două părți — Pakistanul de vest și Pakistanul de est aflate la o depărtare de 1.600 km, unul de altul. Pe o întindere de 948.000 kilometri pătrați locuiesc 75.800.000 de oameni. Populația țării nu este unitară. Pakistanul de vest este locuit de două grupe principale, dintre care unul vorbește limbile indiene, iar celălalt limbile iraniene. Pakistanul de est, este locuit în majoritate de bengalezi. Chiar clima și relieful celor două părți ale țării sînt cu totul diferite.

Pakistanul este o țară agrară. 90 la sută din populație o formează țărînimea. Despre o industrie grea aproape că nici nu poate fi vorba.

Doar în ultimii ani au fost construite în cîteva orașe fabrici ale industriei ușoare, cu totul însă neindustriale pentru nevoile țării. Stăpînirea colonialistă și-a pus adînc pecetea asupra economiei țării și traiului populației. În multe regiuni ale Pakistanului domnesc rînduile feudale. 70 la sută din terenurile arabile aparțin moșierilor. Lipsiți de pămînt, țărîni muncitori sînt nevoiți să-l arendeze de la moșieri, plătind în schimb pînă la 2/3 din recoltă. Moșierul poate oricînd să-l alunge pe țaran de pe pămînt, să-i ia întreaga recoltă, vitele, să-l bată cu cruzime. În multe provincii ale Pakistanului se spune că țaranul se naște dator, trăiește dator, moare dator și lasă datorii moștenire copiilor săi.

Țara aceasta are multe bogății. Principalele culturi agricole sînt iuta, bumbacul, ceaiul, orezul, porumbul și grîul.

De bogățiile acestea nu s-au bucurat însă pakistanezii, ci colonialiștii străini. Și astăzi capitalul străin continuă să dețină

poziții puternice în economia Pakistanului. Monopoliștii englezi stăpînesc 95 la sută din plantațiile de ceai, controlează 60 la sută din exportul de bumbac și 75 la sută din exportul de iută. În ultimii ani, s-a accentuat și aici pătrunderea monopoliștilor americani.

Declarîndu-se republică independentă, pe baza noii constituții votată la 29 februarie 1956,

Pakistanul va continua totuși să facă parte din comunitatea britanică de națiuni. Republica va fi condusă însă de un președinte ales de parlamentul țării și care în mod obligatoriu trebuie să fie un musulman. (În Pakistan majoritatea populației este de credință musulmană).

Proclamaarea Pakistanului ca republică marchează o etapă importantă în viața poporului pakistanez pe drumul cuceririi independenței sale naționale. Popoarele țărilor socialismului se bucură sincer de acest succes al poporului pakistanez și doresc să întreprindă bune legături de prietenie și colaborare cu țara sa. În ultimul timp, masele populare, ziare și oameni politici din Pakistan se pronunță în favoarea legăturilor economice cu U.R.S.S., China populară și țările de democrație populară pe bază de avantaje reciproce. Stabilirea și dezvoltarea relațiilor de prietenie între țările socialismului și Pakistan va însemna o nouă contribuție la cauza întăririi păcii în întreaga lume.

O firmă nouă, la o tarabă veche: „capitalismul popular”

Oamenii de afaceri din S.U.A. vor în felul acesta să convingă popoarele că vechiul capitalism al marilor monopoliuri a devenit astăzi „popular” și că — pasămite în S.U.A. — „fiecare american este azi capitalist”.

Nu mai vorbim că expoziția aceasta e plină de tot felul de caraghioslicuri. De pildă, este prezentată o casă înzestrată cu cele mai moderne și costisitoare instalații, de la telefon galben-auriu pînă la garajul în care se găsește un automobil în două culori de cel mai nou model. Organizatorii expoziției au pretenția să spună că această casă este o locuință obișnuită a muncitorilor din Statele Unite.

...și ce spun faptele

Firește, expoziția „Capitalismul popular american” nu suflă un cuvînt despre acele date statistice din care se constată că în Statele Unite există 11 milioane de șomeri totali sau parțiali și că mai bine de 70 la sută din populația S.U.A. nu cîștigă alt cît să facă față nevoilor vieții. Asta ca să nu mai amintim de faptul că nu de mult, chiar în Congresul S.U.A. s-a arătat că 8.300.000 de familii americane trăiesc în condiții de mizerie dintr-un venit anual care nu atinge nici 2.000 dolari.

Desigur expoziția nu pomeneste nici de faptul că în ultimii 3 ani veniturile agricultorilor americani au scăzut cu 25 la

sută. Nici că 75 la sută din oamenii trecuți peste 65 de ani n-au nici măcar un venit anual de 1000 dolari.

Despre „capitalismul popular” ar putea povesti lucruri interesante și cei 625.000 de salariați ai trustului „General Motors” al căror salariu mijlociu nu trece de 100 dolari pe lună, în timp ce zece dintre directorii acestui trust cîștigă fiecare cite 2.500 dolari pe oră!

Dealtfel, pentru o perfectă edificare în problema așa zisului caracter „popular” al capitalismului, e suficient să cităm datele „Direcției federale de rezervă” din S.U.A., care arată că: 92 la sută dintre familiile din S.U.A. nu au nici o acțiune; 6 la sută dintre familii au acțiuni în valoare de 100—10.000

dolari; iar numai 2 la sută dintre familiile americane dețin acțiuni în valoare de peste 10.000 dolari.

Gogorița-i gogoriță

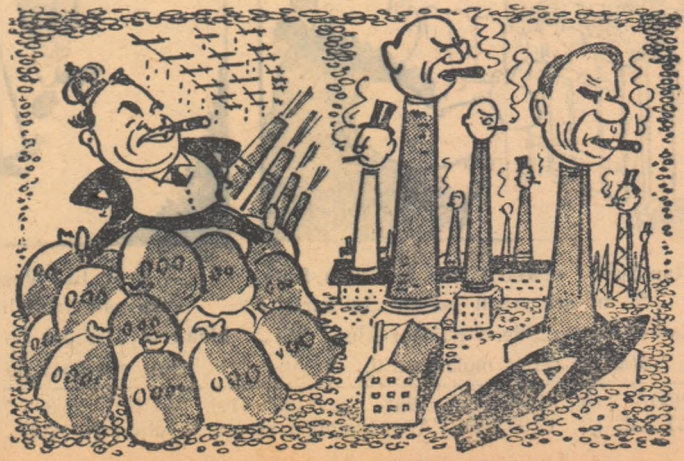
Sînt multe, multe lucruri pe care expoziția „Capitalismul popular american” le trece sub tăcere. De aceea, nici nu-i de mirare că organizatorii ei nu o plîmbă prin Statele Unite, unde oamenii cunosc pe propria lor piele „minunile” așa zisului capitalism popular, ci o duc în țări îndepărtate, în nădejdea de a găsi oameni săraci cu duhul care să creadă în reclama lor. În realitate nașii „capitalismului popular” înfricoșăți de avîntul luptei popoarelor înrobite care se ridică pentru a scutura lanțurile, trag nădejde ca prin asemenea mijloace și prin altele să salveze capitalismul. Nădejde zadarnică, nădejde de spin care-și cămăpără brici.

trusturile. Drept „dovadă” propaganda trusturilor arată că 8 milioane de cetățeni americani sînt acționari la diverse societăți. Bineînțeles, nu se spune că în timp ce aceste 8 milioane de oameni nu au decît o acțiune sau două, grosul acțiunilor stă în casele de bani ale lui Ford și ale altor cîtorva familii de mari bogătași.

Ce pretind organizatorii unei expoziții...

La Washington a fost prezentată de curînd o expoziție cu titlul: „Capitalismul popular american”, expoziție pe care guvernul american are de gînd s-o plimbe prin diferite țări din Europa și As. a.

MIERCUREA STRÎMBA

Pe lelea Măria o cunosc după vorbă de la o poștă. Are o gură cit o sură!

— Auzi, soro! Să toarcă ea vinerea! Bătu-o-ar s-o ba! N-o să-i meargă bine, măică. Aveți să vedeți!...

De dimineața pînă seara, n-are altă treabă:

— S-arunce ea lumea gunoierului din casă! Cine-a mai pomenit? D-ai-a așa cum e, de-i e frică și de umbra ei! Miercurea trecută a fost și mai st. Plecasem la moară și în drum o ajung din urmă

— Ptiu, ce-mi fu dat să văd, n-aș mai vedea! Bine, măicuță, nu știi ce e azi?

— Miercuri — i-am rețezat-o eu

— Miercuri, ai? Vai de capul vostru! Aștia tinerii ați uitat și zilele. Azi e miercurea strîmbă, bată-te, că nu știu cum să-ți mai zic. Înțoarce-te acasă, măicuță, las-o naibii de moară, că n-au intrat zilele-n sac.

Mi-am căutat de drum, fără s-o iau în seamă. Ea, tip-tip, după mine. Trecînd pe lângă fierărie îl văzui pe ginerele lelei Măria și mă oprii o clipă să vorbim. Adu-seese omul calul la potcovit. Lelea Măria hop, lângă noi: cum tocmai azi la potcovit? Ce, n-o mai fi zi? Am mai rămas, să văd ce se întimplă Cînd să bată fierarul potcoava calului la ultimul picior, ea nu și nu! Ce, vrea să-i rămînă ginerele pocit? Să-i plîngă toată ziua fata? Și s-a repezit să pună mina pe cleștele fierarului. Nu știu cum a făcut atunci calul, că numai ce-a repezit nițel piciorul în spate și-a dat-o pe lelea Măria de-a rostogolul. Eu, cu toate că lelița începuse să țipe de durere, mă pornii pe un ris de nu mă mai puteam opri:

— Te pocii pe dumneata, lele Mărie, repetam eu mereu printre hohote. Miercurea strîmbă! Uhu! Miercurea strîmbă! Și dă-i eu cu risul și ea cu văicărelile, de s-auzea în tot satul.

NICA OCTAVIAN

Ghicitori

Un balaur,
Solzi de aur,
Stă în munte priponit
Apă bînd neconțenit.
Și pe nări cum suflă para
Luminează toată țara
(Hidrocentrala)

Lunecuş,
Invîrtecuş,
În haine-și face culcuş,
Și se leagă, și se-nnoadă
Chiar cu proprii sa coadă.
(Ăcuți)

Sabina și JUMOR

Intre chiaburi

— Auziși, Codilă? Au dat jos felinarele cu gaz din tot satul.

— Bravo! O să rămînă pe-ntunerici!

— Ași! Trag fir electric, neică!

Dragă Albino

Cu lacrimi în ochi și cu tremur în glas viu să mă plîng la tine. Sint nedreptățiți! Tot satul mă vorbește de rău! Dacă mă îngrijesc, ca gestionar cinstit ce sint, să nu ies niciodată lipsă la inventar, oamenii mă învinovătesc de furtisag. Cică umflu prețurile, că vînd marmelada cu 6 lei kg. în loc de 5,70 lei, fidea-ua tot cu 6 lei în loc de 5,40, iar pachetul de drojdie de bere cu 5 lei în loc de 2,75. E adevărat că ure prețurile, dar o fac spre folosul cumpărătorilor, scutindu-i de grija mărunțișului. Mai mult decît atît, ca să previn orice nemulțumire, lucrez „în compensație”: adică urcînd prețurile, scad în schimb din greutatea mărfurilor pe care le vînd. Bunăoară, Aglaiei Mihai i-am dat numai 7 kg. de var în loc de 8, iar Mariei Damian 800 și ceva de grame de zahăr, în loc de un kilogram. O potrivesc eu și cu stofele: din 2 metri, Mariei Paraschiv i-am ciupit un fleac de 10 cm. Sint numai cîteva exemple. Nădăjduiesc totuși, dragă Albino, că ai înțeles limpede cît de corect adaug eu într-o parte și scad dintr-alta, temîndu-mă să nu ies lipsă la inventar.

Ca să pricepi și mai bine cît de neînsemnate-s plîngerile cumpărătorilor, îți înfățișez cazul cu Elisabeta Irimia. După ce i-am vîndut 2 kg. de zahăr, s-a

plîns că i-au ieșit cozonacii... verzi! Cică zahărul era amestecat cu vopsea. Și ce sint eu de vină dacă am vîrsat niște vopsea în zahăr? Femeia să-l fi folosit la vopsitul velințelor, nu la făcutul cozonacilor!

Alții se plîng că înfășor alimentele în hirtia groasă și jilavă a sacilor de sare și că în cooperativă e o murdărie de nedescris. Ca să nu mai vadă toate astea, am născocit o metodă grozavă: încui ușa și-i servesc la geam, afară. Totuși, oamenii continuă să fie nemulțumiți și să mă ponegrească. Dar le-arăt eu lor! Pe Vasile Jora și pe Axinte Alexandru i-am luat deunăzi și la bătaie. Trebuie să fiu sever! Așa susține și tovarășul Nicolae Jora, președintele cooperativei, pe care todeauna îl servesc altfel decît pe ceilalți.

Semnez cu strîngere de inimă și cu neliniște

PARASCHIV D. IOAN
gestionarul cooperativei din Sălăgeni, raionul Huși

NOTA REDACȚIEI:

Bineînțeles, scrisoarea nu-i aparține lui Paraschiv D. Ioan. Lui îi aparțin numai faptele, care ne-au fost sesizate de corespondentul voluntar CHIRILA AXINTE.

Tovarășul director al căminului ce-are de spus?

Marou se ridică, stăpîniindu-și emoția. Tuși de cîteva ori și începu:

— Da tovarăși! Just a spus tovarășul de la raion: „Munca culturală pe primul plan!” Just a observat tovarășul de la raion că la noi n-a prea mers munca, a mers scîrțîind, adică, s-o spunem deschis, tovarăși, n-a mers aproape de loc! Just a sesizat tovarășul de la raion că... cine nu muncește, nu greșește și... și noi am avut greșeli, tovarăși, ba aș putea spune că le mai avem, dar cu timpul și cu ajutorul tuturor, că de unul singur, ori cine știe, e greu!... Avem un lacăt la cămin care, după cum just a băgat de seamă tovarășul de la raion, nu se descuiet și... trebuie descuiat! Da, tovarăși, trebuie descuiat, dar de unul singur, cum știți, nu se poate! Eu am încercat... E greu!

Broboane de sudoare i se pre-

lingeau pe frunte. A vrut să mai spună ceva, dar s-a răzgîndit: „Eu atîta am avut de spus”.

Spre casă am mers împreună cu Marou. Era tare îngîndurat.

— Ce-ai de zis, Marcule? Simpatie băiat tovarășul de la raion! — îi spun.

— Păi! Om serios, cu judecată dom'le. La asta, vorba, fapta, sint sfinte!

— Da, da... Cînd a ieșit, l-am auzit zicînd că directorul căminului ar trebui schimbat.

— Just! ...A? Ce-ai zis? Mă schimbă?

— Om serios, cu judecată, cum spuneai...

— Ce judecată domnule? Habar n-are de nimic. Asta nu e just!

O. N.

LA RADIOSCOPIE

Unii medici de circumscripția obișnuiesc să primească plocoane de la pacienți.

— Asta e cazul cel mai serios de pe ziua de azi!
(Desen de NICOLAESCU NIC.)

ÎNTÎMPLĂRILE LUI ILIE POZNAȘU (4)

Culae da, — boii, ba!

Text: M. VOINEA
Desen: N. RADULESCU

Stan Șoric: — Măi, Culae, n-ai vrea, frate, Să-mi ari vreun poșon „în parte”?

Culae: — Eu... de, zic... Dar Lina... știi... Stai, să n'treb muierea-n'ii.

— Auzi, tu? Vecinul Stan Vrea să-i ar și lui ăst an.

Lina: — Da, dar boii-s slabi, Culae. N-or s-o ducă doar cu paie!

Stan Șoric: — Ți-adusei nutreț, vecine. Vezi, să-ngrăși plăvanii bine!

Cred c-ajunge să le dai Trei boabe, pe zi... și-un pai!

Culae: — Mai e vorbă? Dar, cum noi Nu-ndrăznim, dă tu la boi!

Stan Șoric: — Văleu! Mor! Ce mi-au făcut!

Culae: — Măi știi!... Te-or fi cunoscut!...